

ÚJÉVI PÁSZTORLEVÉL

„A te hited megtart téged” (Lk 7,50)

Kedves atyámfiai, szeretett híveim!

Küzdelmes, megpróbáló hétköznapjainkban időről-időre bizonytalanság, kétség, aggodalom vesz rajtunk erőt. Egy ijedt érzés ragad magával; cél nélkül bolyongunk, elcsüggedünk, elhomályosul előttünk a kivezető út. Aztán ismét megnyugszunk; szívünk új reménységgel telik meg. Fájdalmunkban, elesettségekben imádkozni kezdünk és felcsendül lelkünkben „egy halk és szelíd hang”, Isten hangja, amelyet annakidején, lelki válsága tetőpontján Illés próféta Hóreb hegyén boldogan hallott meg, mely erőt adott neki küzdelmei folytatására. Ez a hang az evangéliumból hangzik felénk, mely a hívő embert válságos óráiban megragadja, újjáteremti, ráeszmélteti arra, hogy soha nincs egyedül, gondoskodik róla Isten.

Újév reggelén hangzik gyülekezeteink felé is az a gondviselő Istenben való megingathatatlan, legyőzhetetlen hit, amelyre minket a jézusi örömezenet tanít, és azt a bizonyosságot teremti meg bennünk, hogy Isten, amiképpen velünk volt eddig, velünk lesz a jövőben is; soha el nem hagy, ha erős hittel bízunk benne, ha gyarló, törékeny életünkkel belékapaszkodunk, ha megtartjuk az evangélium parancsolatait, ha kevés örömeinkben és naponkénti csalódásainkban egyaránt hozzá imádkozunk.

Az ismeretlen újesztendőben híveink felé hangzik az evangéliumi tartalmú üzenet: mindannyiunknak időről-időre Istenben, gondviselő Atyánkban kell megnyugodnunk, szent reményeinkkel benne kell megújulnunk, újjászületnünk. Annak a sallangnélküli egyszerű egyistenhitnek kell életünkben diadalmaskodnia, amelyre Jézus tanított; annak az istenhitnek kell bennünk az eddiginél nagyobb mértékben élő valósággá magasztosulnia, mely életünknek célt, értelmet, tartalmat ad.

Ezen a napon azért imádkozunk, hogy gondviselő Istenünk áldása továbbra is áradjon ki templomainkra és gyülekezeteinkre. Áldja és szentelje meg Belé vetett hitünket és bizalmunkat. Segítsen minden igaz ügyünk győzelmében, jogaink biztosításáért folytatott küzdelmünkben; adjon népünknek, egyházunk minden tagjának és minden békeszerető embernek áldott Új évet.

Atyafiságos üdvözléssel és főpásztori szeretettel,

Dr. Kovács Lajos
püspök

Kolozsvár, 1993. január 1.

Dr. Kovács Lajos

A TORDAI EDIKTUM 425. ÉVFORDULÓJA

Főtisztelendő rendkívüli Főtanács, Kedves Atyámfiak, Testvéreim!

Ebben az ünnepi órában szavakban ki nem fejezhető meghatódottsággal és gondviselő Istenünk iránti mély, tiszta hálaadással emlékezünk. Lelki szemeink elé próbáljuk idézni azt a 425 esztendővel ezelőtti, 1568. január 6. és 13. közti napokban végbement történelmi jelentőségű eseményt, a tordai országgyűlés határozatát, mely a lelkiismereti- és vallásszabadság törvényét kimondva, az unitarizmus állami elismerését és egyházunk megalapítását jelentette. Ennek az egész Európában példa nélkül álló történelmi eseménynek a középpontjában 16. század nagyszerű, hősi világának kiemelkedő személyisége, az erdélyi reformáció egyik legkiválóbb képviselője, Dávid Ferenc áll. Mert egyházunk alapítója és első püspöke példaképe az igazság és világosság felé nehéz lelki tusák, gyötrő vívódások árán fokozatosan közeledő rendkívüli vallástörténeti személyiségnek. Mindent elsőprő erővel lángolt lelkében az igazság szüntelen, fáradhatatlan keresése, az igazság utáni olthatatlan lelki és szellemi szomjúsága, mely egész reformatori munkáját meghatározta. Ehhez a szüntelen, lázas kereséshez természetesen, szervesen kapcsolódott a szabadság iránti szent rajongása, mely a tordai országgyűlés nagyszerű határozatában csúcsosodott ki, és a türelmesség nemes eszméjével elszakíthatatlanul egybeforrva, nevét halhatatlanná tette. A hit- és lelkiismeretszabadság elvének törvény általi kimondása, mely korábbi országgyűlési határozatok megkoronázása volt, és amelyben Dávid Ferencnek döntő szerepe volt, örök dicsősége annak a szabadelvű, haladó lelkületnek, mely egyházalapítónk egész állásfoglalását ragyogó színben állítja elénk, mert a legnemesebb jézusi eszmények diadalát jelentve, az elkövetkező nehéz, válságos időszakokban az unitárius egyház szellemi színvonalát döntő módon meghatározta.

Szeretettel köszöntve rendkívüli, emlékező Főtanácsunk tagjait és kedves vendégeinket, ünnepi gyűlésünket megnyitom.

Torda, 1993. január 13.